

MAROKO 2005

Español, Almeria, úterý 30. srpna 2005, dopoledne

Válíme se na městské pískoplázi, pokouřili sme né moc dobrej šítek, co jsme včera večer po 2 hodinách shánění nakonec koupili od místňáků, ke kterejm nás odved celkem solidní somrák, co se na nás napojil na benzíně, kde jsme kupovali noční piva.

Ale náš výlet začal jinak:

Pátek 26. srpna

Celý páteční dopoledne jsme dělali dodělávky na autě. Někdy kolem 16. hodiny jsme nakonec vyjeli, směrem na ONO, kde jsme nacípli plyn. Pak na další benzínku pro béňo, ale to už zdaleka neproběhlo hladce, páč po načepování plný 60 l nádrže nám nějakou neznámou dírou z nádrží vyteklo asi 30 litrů. Byla to prdel, rozlilo se to pod celym autem, ale nám to asi moc nevadilo, protože jsme s tou poloprázdnou nádrží opustili hlavní město piva a vydali se na západ. Kratší zastávka byla hned v Boru, kde jsme dostali kus šítku a minipaličku.

Všechno, až na malej kousek šítku jsme vyhulili před čárou, ale přechod byl stejně hladkej. Auto jelo dobře, půlka nádrže benzínu vydržela. Plyn došel někdy před půlnocí, tak jsem to přepnul na béňo a to jsme dojeli. Benzín nefungoval. Naštěstí to chcíplo asi 100 m od odpočívky, tak mi ostatní odtlačili, bylo to trochu do kopce a trochu chcalo, byli jsme hotoví a zmohli jsme se akorát na výtuh v autě. První den cesty nic moc.

MAROKO, AL-HOCEIMA, čtvrtek 1. září, asi odpoledne

Povalujeme se v autě na parkovišti u pláže, strašně zasraný odpadkama, kousek od Al-Hoceimy a Filip balí špeka. Je vedro jaxvině, máme postavenej „přístřešek“, kterej pomáhal lvče vybudovat pán, co má hrozně bílý ruce a nohy a jinak je černej a celou dobu se tu válí kousek od nás, asi v čajovně. Je vedro jako prase, dost ze mě chčije. Máme asi půlku hulení, co sme včera koupili za 2500 Kč, asi 5 g. Super voser, co na nás spáchal rádoby kámoš Ali. Nalíp se na nás při procházce městem, ale pohoda. Kecali sme, povídal o šítku, že je to v klidu, když ho nebudeme mít kilo, a že je za 2 Eura gramík vysoký kvality. Jenže pak přišel fízl a Aliho někam odved, pak tam seděli ve stínu a my mysleli, že to tím hasne. Už nám začínalo bejt blbě z hladu, tak sme zalezli do jedný restaurace. Když sme si objednali jídlo a mě a Šamanovi přinesli salát, Šaman se silně poblil do květináče s palmou, asi metr od nás. Takže smrad ukrutnej, no bylo mu dost blbě, pak už se tam jen tak potácel a přečkával kocovinu s úpalem, což bylo logickým vyústěním úterní kalby na trajektu do Melilly. Jelo to pěkně, asi 6 hodin a kluci kalili, já asi 3 pivka. Ale šaman asi 6 a před tím asi 3 litry Amstlu a 6 špeků.

Sobota 27. srpna

Když jsme se ráno probrali, šel Ady za nákejma Slovákama, jestli by se nám na to nekoukli. Byli to nějací dodávkaři, nadávali na plyn a říkali, ať nikam nejezdíme. Ale pak jsme viděli, že je na motoru vypojenej jeden konektor, tak jsme to napravili. Ještě chvíli to nechtělo spolupracovat, ale nakonec to chytlo a bylo to OK. Naházeli jsme do auta věci a pokračovali v cestě.

Plyn nakonec měli (nebo redukci pro nás) až před francouzskéjma hranicema, tak jsme ho vzali. Jinak Francie se nám taky moc nepovedla, několikrát jsme zabloudili, ale to jen drobet a Ady pak trochu naboural: chtěli jsme se otočit na konci vsi, ale v tom nás nějakej Francouz začal předjíždět a ťukli jsme se. Nám se naštěstí nic nestalo, on měl na autě promáčklej a odřenej bok. Magor vez těhotnou manželku a dítě, chtěl po nás pojistku a něco kecal, že neví, kdo to zavinil, ale my se nedali a taky jsme si napsali jeho nacionále, vykárál jsme ho, že jezdí nebezpečně a jelo se dál.

Naše cesta se ovšem nevyhnula policejnímu zadržení a to ve španělské Almerii, v přístavu trajektů, kde jsme si z odstavený dodávky vymontovávali potřebný díly na naší cestu. Vzali jsme hadice z motoru, zrcátko, pojistky, klíč na kolo a olej, ale bohužel přijel fízl na skůtříku a najednou tam byli tři a ten jeden vypadal jako svině a taky že byl. Museli jsme vrátit hadice a žárovky, ostatní jsme naštěstí

zatajili a odjet s nimi na nedalekou fízlárnu, kde jsme strávili asi hodinu s tím, že Ivču vyslídali při kontrole dohana a Šamana dali na 5 minut na vazbu s nákejma Arabáka. Napřed na nás mluvili jen španělsky, pak přivedli holku, co mluvila slušně anglicky a ta nám pak dělala překladatelku. Tvrdili jsme, že je to Res Relius, věc opuštěná a že si jí tím pádem můžem vzít. Dva byli absolutní čůráci, měli hrozný kecý, ale zbytek se smál, ten co tam přijel na tom dachlu na nás dokonce kynul, ať mlčíme a že to bude OK. Toho to asi sralo, že nám takhle zaškodil. V jednu chvíli taky přinesli gumový rukavice, takže jsme si mysleli že bude prstění, což by bylo o to pikantnější, že v tej místnosti seděla ještě nějaká cizí holka. Naštěstí pro naše svěrače provedli jen osobní prohlídku, aspoň nám – klukům, Ivča z toho byla celá špatná, že ji tam nějaká lesba očumuje. Nakonec nás stejně pustili, řekli, že tam nejsme vítáni a my odjeli do města shánět hašiš. A to už byl večer, poslední v Evropě. Zítra odpoledne vyplouváme do Afriky.

Původně sme plánovali jet až na Západní Saharu a do Mauretánie, ale je tu o polovinu dražší béňo než jsme čekali (litr za 1 euro), takže s našim žroutem benzínu a hlavně oleje by nám to finančně nevyšlo. Je otázka, jestli nám to vyjde takhle. S tím, že dojedem někde pod Střední Atlas a pak na Rabat a zpátky nahoru. Docela dost šetříme, hotel je asi za 30 MAD, jídlo, jako plněný bagety na ulici v jídelničce, asi za 8 MAD. Ale je to tu dražší, než sme předpokládali, hlavně ten benoš mi překvapil.

Pátek 2. září

Ráno sme se probrali za kyselého smradu, co se táhnul okny asi tak 5x do hodiny z venkovního trhu. Šli jsme nastrojít dodávku, dali jsme hlídačovi aut 10 MAD a šli jsme se najíst do naší oblíbený bagetérie. Dali jsme si vajíčka smíchaný se salámkem, bagetku a čajík s trsem máty.

Z hotelu jsme odrazili asi tak v 10. Bylo už vedro a my před tím dohulili poslední kousek šítku, aby nás nevybrali benga při cestě Rifem. Stál 50 MAD, asi 3 g. Kvalita mrtvící, zvlášť v tom smrtícím vedru, v horách jako hovada...je to dobrý. Asi tak v 16 hodin jsme dojeli horama a náhorníma plošinami do mediny v Taze. Je to kus, asi kilák od nový části, jsme tu v růžovém hotýlku na takovym náměstíčku.

Hotel je celej do růžova, má takovej dvorek se stromem a je dost členitej a taky levnej. Válime se tu, odpočíváme, postupně chodíme do sprchy. Teď jdu já...

TAZA – hotel Etoile, pátek 2. září, večer

...super! V bazaru jsme koupili šítek za 20 MAD, tak 3 g, cpal sem mu ještě 10, ale nechtěl to. Nákup sme provedli prostřednictvím kluka mluvícího anglicky, kterej nás vyváděl z bazaru, kde jsme se trochu zamotali.

Sobota 3. září

Je sobota odpoledne a my jsme se před chvílí vrátili ze supr výletu! Byli jsme totiž na dně propasti Gouffre du Friouato, o kterej jdou fámy, že je nejhlubší v severní Africe. Je to díra ukrutná, sestupuje se tam asi po 500 schodech, do propasti jako kurva! Šamanovi se v půlce udělalo blbě, sdělil nám, že se mu zastavily nohy, a musel se vrátit nahoru. Jinak ta jeskyně, do který se leze ze dna propasti, je dlouhá asi 180 m a možná víc a pouští tam za 3 MAD kohokoliv, akorát mu řeknou, že je tam tma. Měli jsme dvě baterky, ale do jeskyně byl průchod z toho kotle asi ½ metrovej, tak jsme tam nelezli.

Sobota 3. září, noc, horko

Po hroznej akci sme sehnali šít za 20 MAD, ale předtím jsme byli i autem za městem, nakonec nás k němu doved týpek komunista ze včerejška, kterej furt zdůrazňoval, že má titul ze sociologie.

Neděle 4. září, ráno

Usínal jsem úplně tuhej, asi 5 špeků, vedro jako kráva a navíc náš dvoupokoj nemá žádný okno, takže jsem byl rád, že nekolabuju... Nicméně ráno asi v půl 10 nás vzbudili Filip s Ivčou a sháněli šit. Ve 12 je checkout, chcem se ňák nasnídat a zkusit směnit láhev vodky Smirnoff za hašiš a pak jet do Fésu. Ovšem jídelny mají ještě zavřeno, tak Filip balí špeky.

FES – hotel Du Maghreb, neděle 4. září

Je asi půl pátý, dojeli sme do Fésu, našli hotel Du Maghreb (tel 055.62.15.67) a ubytovali se tu za 50 MAD na osobu, studená sprcha free. Je vedro, pokouřili sme hašiš a chodíme postupně do sprchy. Horší je, že když jsme vyndávali bágly z auta, všim sem si, že nám chčije odněkud kolem motoru voda. Vypadá to skoro na naši zkurvenou starou hadici. Až bude chládek, musíme to skouknout. Štěstí, že nám to neprasklo někde v poušti po cestě, to bysme snad chcípili!

Cestou do Fésu jsme chtěli sehnat hulčo, různě jsme se ptali po cestě, ale nikdo se nechytal. Nakonec asi 15 km od Fésu stáli ňáký tři chlupci u baráku s hospou a prodali nám kif, takovou místní drťku zelenýho. Pytlíček, tak géčko, za 10 Dr, ale pak jsme směnili ještě 3 pytlíčky a kousek šitu za skoro plnou finlandii. Takže pro nás nic moc business.

Noc

Válíme se na pokoji a hulíme. Byli jsme v medíně, hustej a velikej jak svině – asi největší na světě. Koupili jsme tam hašiš za 50 MAD, ale tak 2 g, hrozně drahej. Dali jsme si hariru v takovej garáži na kraji přelidněného náměstíčka.

Pondělí 5. září

Ráno po vzbuzení jsme šli k autu a vyndali věci nad motorem. Otevřeli jsme to a zjistili, že nám teče voda z motoru, resp. je v píči těsnění. A taky ta naše hadice je děravá. Naštěstí je vedle hotelu autoservis, kam jsme s tím zajeli, a prej nám to do večera za 500 MAD opraví. Tak čekáme... Je asi půl druhý a vedro je jak hovado, ležíme na hotelu, hulili jsme a teď budem dřímat. A čekat na to auto.

Je noc, nasračky jaxvině. Šaman si čte, nehulí, my ostatní využíváme možnost laciný kuřby. Takže auto nám ňák opravili, vyměnili těsnění na motoru, zby-pásovali prasklou hadici a nalili tam olej. Ale místo samotnýho oleje je v motoru suspenze oleje a vody, což je divný a což je v píči. Nicméně to teď na měrcu něco ukazuje (předtím nic), ale je to šedej hnus, takže uvidíme. Auto jede, stálo to nakonec 620 MAD.

Když jsme asi v 16 hodin vyzvedli auto a směnili nějaký eura, jeli jsme dodávkou k bráně do mediny. Výlet starym městem jsme pojali celkem velkoryse, chodili jsme tam tak do půl 9, byli jsme na koželuhach, hustý jak svině, vydělávali a barvili tam kožky z kozlíků, bylo to moc pěkný, smradlavý a čišela z toho nepěkná dřina ve sračkach sraček. Taky jsme viděli děti, jak bosí mejou věci na trh ve strašně zahumuseným potoku-řece. Docela síla. Dítě, když vidělo že ho fotim, chtělo prachy, my si ale radši koupili šítek za 5 MAD na špeka od starších týpků.

Pak jsme bloudili a chodili soukama, večřeli jsme v hnusně komerční venkovní restauraci, bylo tam hafo bílejch, dost malý porce a drahý, prostě zkurvenej business. Když jsme chtěli hulit, nalepili se na nás tři malí kluci, chtěli nám dělat průvodce, furt nám radili kudy jít a kudy ne, samozřejmě chtěli dirhamy. Nedostali nic. Šítek jsme už jinej nekoupili. Na hotel jsme dorazili asi v 9, vybavený pěti vodama na noc. Zítra odjíždíme do Meknésu, Dá-li Alláh!

Úterý 6. září

Po ranním špeku došli Šaman s Filipem pro nějaký pečivo a asi v půl 12 jsme naložili dodávku, dali hlídači 8 MAD, zmrđ chtěl 10, a odjeli směr Meknés. Nějak jsme chytili směr na dálnici, tak jsme po ní jeli asi 50 km za 24 MAD. Cesta se táhla rovinama, většinou takovejma polopouštěma jako tady všude.

V Meknésu jsme napřed zastavili v novém městě a zkusili jeden hotel, ale chtěli 100 za osobu, tak jsme jeli do mediny a měli jsme kliku, protože jsme přijeli akorát k těm všem hotýlkům a vlezli jsme hned do toho prvního – hotelu Agadir. Je to tu hustý. Filip s Ivčou spí v pokojíku tak 3x3,5 m, do kterého vede asi 3 m dlouhá a půl metru široká chodbička. My zas dostali takovou koupelnu, jakoby zahrazenou na chodbě s jednou celou otevírací stěnou a výhledem do světlíku. Ale je to za 30 MAD na osobu a noc. Sprcha je nahoře pod střechou, kde je taky jeden výtečný pokoj, taková střešní samotka, a má podobu lavoru a sprchový hadice. Uvnitř je hotýlek asi nejvíc členitá stavba, ve které jsem byl.

Bylo asi tak 15 hodin, Šaman si čet na pokoji, my ostatní šli kojit hlad do města. Procházeli jsme kolem mohutných hradeb královského paláce, pak soukama a nakonec jsme jedli hariru na takovém tržišti v hrubě native jídelně. Vedle nás seděla babka a celou dobu něco řvala. Iva si radši nic nedávala, protože venku tekly sračky a tu vodu na polívku přinesli odněkud v kýblech. My dostali každé půl hariry nášup. Hranolky po polívce jsme už odmítli.

Když Ady kupoval pohledy na náměstí před bránou do hradeb, kontaktoval nás pan dealer, že má špičkový zboží a že nám něco prodá u něj doma, kde je klid a můžeme si všechno prohlídnout. Byl to takovej černej tloušťák, chlap v nejlepších letech a povídal, že je ve městě vážené a hlavně, že je čistej. U dealerů doma nás pán posadil do pokoje, kde to vypadalo, že se v noci spí a přes den se matrace nahází do rohu a je obývací. Dostali jsme mátové čaj a týpek vytáh dva kusy hašiše, prý 00, za 30 MAD/g a dal nám ochutnat vazelinovitý sračky z gandži, medu a ořechů. 30 za šit se nám zdálo dost, tak jsme si poručili polovinu kostky a 25 g polemu. Vše dohromady za 850 MAD. Ale je toho kus. Pak nás pán dovedl k hotelu, což bylo od něj asi 5 minut a poradil nám, že gardianovi máme dát maximálně 10-15 MAD za celý den, za odpoledne 5 MAD. Šamanovi jsme naproti hotelu koupili plněnou placinku a šli jsme testovat nákup.

Poté jsme opět vyšli do města, tentokrát se Šamanem. Napřed jsme to vzali do královského paláce za ty veliký hrady. Komplex to byl velikej, ovšem už tam jezdili kobyly s kočárama a turistama a zavánělo to komercí. Někej řemeslník nás vzal v jedné slepej uličce ukázat, jaké staví barák a byl to fakt super bejvák, jako paláček. Všechno hladoučký, něco vykachlíčkováný, uprostřed dvorečku jezírko, v patře kolem dokola balkónky...moc pěkně to pán udělal. Za prohlídku jsme mu dali 2,5 MAD a pokračovali v prozkoumávání večerního města. Šli jsme kolem Royal Golfu, obrovského hřiště uprostřed hradeb, bylo celkem příjemně chladno, už se taky smrákalo, tak jsme vylezli z paláce do mediny a do souků. Asi hodinu jsme hledali jídelnu, až jsme nakonec skončili v jedné hustej u dědka a dali jsme si co hrdlo ráčilo: hariru, fazolovej guláš, Ady si dal bramboráčkovéj sendvič. Při cestě na hotel jsme nakoupili vodu, zmrdlí jí tu mají za 6 MAD/1,5 L. No a pak jsme celý večer kouřili na pokojí hašiš. Bylo to fajn, zítra chcem jet na berberskej trh do městečka někde pod Azrou.

Středa 7. září

Ve středu jsme chtěli kempovat, ale... Vstali jsme celkem brzy, asi v půl 8. Museli jsme si ještě ukrást žárovku z chodby, páč u nás v „koupelně“ praskla a nebylo vidět nic. Taky jsme museli vyhulit ranní špeky, nedat gardianovi ani dirham, protože včera dostal asi 25 MAD, a vyjeli jsme na Azrou. Cesta vedla údolím a plošinami, bylo to moc pěkný. Azrou je od Meknésu asi 50 km, ale my jeli kus lesem, což nám nabídli místňáci jako alternativní cestu. A taky že se nám vyplatila, protože jsme viděli makaky ve svém přirozeném prostředí a nádherný cedrový lesy. Ale hlavně ty opice! Jeli jsme do Ain Leuh, kde jsme chtěli stihnout berberskej trh, ale dorazili jsme tam až pozdě a polovinu stanů měli sklizenou. Trh se odehrával asi kilometr pod vesničkou, na takovém ohraženém place, ale měli tam převážně standardní zboží, žádný zvířata, nic... Ve vsi jsme pak koupili jídlo a vodu a jeli opravdu kempovat. Chtěli jsme k jezeru Azigza. Napřed to šlo dobře, cestou jsme navštívili slánovodní vodopád, byl tedy celkem bídnej, protože neteklo moc vody, ale jinak to bylo moc pěkný místo. Dole byly kolem potůčků a jezírek přilepený čajírny a kavárničky v různých přístřeškách, sedělo se tam různě na zemi, ale odolali jsme a těšili se na jezero.

Jezero je popsáno v průvodcích, ale podle naší mapy k němu vedou jen pisty (neupravený neasfaltové cesty). Takže jsme celkem bloudili. Za ten den jsme do auta nalili asi 50 litrů běňa a ujeli tak 100 km. Při bloudění jsme vyjžděli z jednoho údolí od říčky do hroznejch hor, na plošině před městem Mrirt jsme zajeli na benzínku a dali si hariru. Šaman si chtěl dopřát kolu, ale stála 25 MAD,

tak se na ní vysral. Ady se taky vysral a jeli jsme zpět dolů z hor k říčce, přes nezmapovanej mostík, o kterým jsme předpokládali, že je to ten co o něm píšou v průvodci. Ale asi to nebyl!

Pista to byla jak má bejt, mezi horama, kolem roztroušených baráků, chatrčí a stanů domorodců. Sem tam v těch nehostinejch pustinách bydleli lidi a sedávali kolem cest u potůčků a aquaduktů a asi klábosili. Děti somrovali u projíždějících aut. Asi tak mezi 18. a 19. hodinou jsme píchli zadní kolo. Cesta totiž byla z větších špičatejch šutrů, hrozná a my napřed ani pořádně nezaregistrovali že jsme píchli. Taky to kolo tak vypadalo! Prostě totální odpis likvidus. Všude tři prdele prachu, kopce, křoví, kousek stáli asi nějaký baráky, páč tam na chvíli za kopcem vykoukli lidi a psy. Výměna kola proběhla tak tak, protože naše dva klíče na kola nefungovaly, ten co jsme štípli ve Španělsku taky ne, takže nakonec to našťestí šlo golou, jinak bysme asi čekali do rána, až pojede někdo kolem. Když jsme to celý zmákli, bylo už šero, ujeli jsme ještě asi kilák a zapíchli jsme to v takovej zatáčce vysoko v horách, odkud už to nebylo daleko na nejvyšší vrcholky.

Nabalili jsme asi pět špeků, když se ze tmy vynořili tři místní kluci, asi zjistit, co jsme zač. Dali jsme jim pohulit, ale oni chtěli radši cígo, tak dostali jedno z posledních čtyř. Jeden z nich mluvil lehce anglicky, ale moc jsme nepokecali. Vylezli jsme o jednu zátočinu vejš na kopec, odkud byl výhled jako prase, tedy hlavně na hvězdy a na světýlka v horách, protože už byla tma a těch hvězd bylo vidět hafo, jak nikde kolem nebyly velký města. Kluci šli s námi, usadili se vedle nás a tak jsme jim tam jednoho jointa poslali. Sami jsme pak vykourili zbytek při úvahách o nekonečnosti vesmíru. Filipovi bylo blbě, nám se chtělo spát, takže rozlučka s klukama a rychle k autu. Postavili jsme stan a vytuhli v něm. Iva s Filipem spali ve voze.

Čtvrtek 8. září

Ráno je slunečný jako každej den. Jídla moc nebylo, takže špek. Po něm se radíme jak dál. Máme ještě jednu rezervu, která ale asi není úplně ta pravá. Kluci včera povídali něco o 6 km k jezeru. Zpátky za můstek je to tak 15 až 20 kiláků, takže riskujeme a volíme jezero.

Jako nejlehčí jsem řídil, protože zpočátku bylo třeba odlehčit auto, aby vyjelo a nehrabalo ve šterkovém krpálu. Výjezd se podařil a na místě včerejšího nočního hulení přisedli ostatní a asi desetakilometrovou rychlostí jsme se šinuli horama cestou necestou. Potkávali jsme domorodce na oslících, mulách nebo pěšáky, jednu takovou hustou, zřejmě opuštěnou vesnici a celý to působilo jako před sto lety. Paráda!

Pista nekončila, tak jsme pro jistotu dofoukli kola a pokračovali dál. Cedrový lesy, který měly svírat jezero, nebyly v dohledu. Ale pak, asi po 15 km, jsme najeli na asfaltku a to byl náš triumf. Jezero bylo od nás asi tři kilásky a jeho stěny byly vidět zdálky. Takže jsme to nakonec přece jen našli, a tím jsme si zadělali na moc zajímavý den.

Jezero Azigza neleží ani tak moc v cedrovejch lesích, jako spíš na konci náhorní plošiny. Ze třech stran je sevřený vysokýma skálama a nádhernejma cedrovejma lesama. Jezero samotný je teď celkem malý, ale je dobře vidět, že dřív byla hladina mnohem výš. U jezera podél cesty je několik stanů a přístřešků čajoven a když jsme u jedný zaparčili auto, hned nám paní přinesla čaje na uvítanou, za kterej dokonce nic nechtěla. Dali jsme jí 4 MAD a koupili si cíga do špeků u stánku vedle, asi u jejího dědka. Pak jsme z vlastních zdrojů pojedli placko-chleba, sýr a mortadelu. Při jídle nás zdravila partička Marokánců s německou SPZ a VW. Znali „Nedved“.

Po jídle jsme šli na procházku okolo jezera, že se podíváme po místě na kempování, kousek stranou od lidí. Jedno dobrý místo jsme našli na zadním konci jezera. Nebylo to přímo u vody, asi 100 m nad hladinou, ale byl tam plac na káru i na spaní a vegetění. Takže jsme šli zpátky pro auto a že si přikoupíme vodu. Chtěli, zmrdi, jedno euro za 1,5 L a to se nám nelíbilo a jak tak stojíme u toho stánku, osloví nás menší týpek ve sluňákách, že má kámoše z Prahy a blabla, mluvil dobře anglicky a nabídl nám nezištně zapůjčení svojí rybářský výbavy. Jmenuje se Josuph a bydlí tu ve starym oranžovym karavanu už šest let a vysbírává odpadky kolem jezera, což prý nechápou lidi ani goverment. No, tak to se ani nedivim!

Takže jsme šli k němu ke karavanu pro prut, ale nějak jsme se zakecali, pohulili, poseděli a prostě u něj vykejsli. Byl tam s náma takovej výbornej fízl, hlídač parku, starší Berber, co začal balit špeky a neuměl nic anglicky. Byl ale hrozně srandovní, všechno obdivoval a o všem říkal : „Bón!!!“. Nejvíc ho ale asi dostala naše malá sekerka s pouzdrém na opasek a pak Josuphův kovovej hmoždíř. Protože ho bolel zub, darovali jsme mu plátíčko lbalginů, jenže Šaman pak vytáh chlast a on to zapíjel hruškovicí, Becherem a nějakou mátovou vodkou od našeho hostitele, plus asi 30 špeků během odpoledne. Zub ho přestal bolet někdy mezi čtvrtou a pátou odpolední. A to už byl celkem naplech.

Mezitím jsme jedli štiku, co chytil Josuph včera v jezeře. Celý to bylo moc příjemný a pohodový, furt ty špeky... Josuph má taky „doma“ parádní zvěřinec: 3 psi, Koko, Laurin a Hardy, asi 3 kočky, slepice a kuřátko. Všechno to kolem nás běhalo a chtělo to nakrmit, no byla to prdel. Šaman dokonce začal hultit špeky, ale chlastu si taky nakládal. V podvečer znenadání odjel fízl, notně nasračky, do města taxíkem. Že přijede zas zítra. My s Josuphem jsme ubalili ještě nějaký špeky, auto už dávno stálo u jeho karavanu a poslední dva jointy před rybařením jsme ani už nemohli dohulit. Byl jsem úplně hotov, Filip byl taky nasračky, Šaman mluvil o spánku...

Rybaření moc nevyšlo, museli jsme chytat z břehu, protože loďka byla na jezeře s jinýma rybářema. Takže jsme nechytli nic, navíc nasračkovanej Josuph furt motal saturnu a asi po půl hodce jsme to zapíchli a šli zpátky na tábořiště ke karavanu. Josuph přines od Berberů od vedle hariru a chleba, všechno jsme snědli už za tmy u ohně. Ale bylo asi osum, takže špeky...

Pak k nám Josuph zatáh starý berberský hudebníky, říkal že hrajou nejstarší songy, co nejsou nikde zaznamenaný, než v jejich hlavách. Byla to síla, zpívali i hráli hustě. Jenže už bylo pozdě, teda hlavně moc špeků a museli jsme se s nima rozloučit, postavit stan a usnout za kňouravýho zpěvu milostnejch písní místních obyvatelů.

Kenifra – hotel Sahara, pátek 9. září, večer

Sedíme na posteli v hotýlku v Kenifře, kam nás zaved Josuph. Domluvil nám prima cenu 25 MAD/os. Je tu pěkně, máme rohovej pokoj s oknama na ulici a trhy, je už tma a ulice pulzuje životem. Jsme dost utahaný, chodíme do sprchy a hulíme šit s Josuphem, kterej šel právě dělat berberský hamburgery někam dolů do jídelny. Několikrát zdůrazňoval, že budou mnohem lepší než od Mc Donalda. Tak to zcela určitě, i když klasická chuť kebabu mi nedovolila sníst jich moc.

Je noc. Jsme v pokoji, naplech jaxvině. Josef tu už hodinu držel špeka a vytuhával a před chvílí odešel. Ráno s náma pojedje ke svýmu kámošovi, opraváři všech aut. Prý nám to zrychtuje.

Pátek 9. září

Několikrát mi v noci probudili psi. Koko, Laurin a Hardy asi někoho vyštěkávali, naposled ráno dva osly, co přišli k našemu ohni. Filipovi byla kláda od horečky a lfče normálně ze zimy. Jinak to šlo. Než se vzbudil Josuph, dali jsme dva špeky, vyčistili jsme si chrup a čekali, až se vzbudí. Chtěli jsme jít sehnat něco k snědku, ale Josuph se nabídl, že skočí pro chleba a taky to udělal, resp. někam šel, asi aby mu ho upekly. Chleba pak přivez týpek z vedlejší kavárničky na polorozbořenym skútříku. K chlebu bylo pár osmaženejch vajíček a extra silná káva. Pak jsme asi vyhulili pár brk a vyrazili na výpravičku do kaňonu. Museli jsme koupit vodu za 1 euro a cigára do špeků.

Kaňon se do lesa zařezává na opačnej straně jezera a stojí za tu námahu se tam škrábat. Kopec jako kráva, navíc se šlo nahovno, protože zem pokrývala taková prachová hlína a hrozně se prášilo. Nahoře se nám otevřel překrásnej výhled na jezero, veliký cedry a hlubokej kaňon, docela dost dlouhej. Na jeho hraně jsme zhulili dvě brka, poseděli, pokochali se a nafotili tu nádheru a obrátili jsme to domů. Josuph cestou našel v půlce krpálu asi dvoumetrovou kládu a táh ji na ramenou až ke kavárničce pána s chlebem, kterej nám udělal čaj a la mente. Lítalo tám hafo vos, chytali jsme je do skleníček a krmili je hašíšovym kouřem, jednu z nich snad až do absolutní nirvány, chuděru.

Vlastně se to ani nezdálo a bylo odpoledne, nějaký čtyři hodiny, takže jsme něk řekli, že pojedem do Kenifry, pokračovat v naší cestě. Došli jsme teda k Josuphovu příbytku, sbalili stan a ostatní krámy, dali brk a že vyrazíme. Josuph se rozhodl, že pojedje s náma, páč stejně potřeboval jet

v sobotu do města nakoupit hulení a jídlo, a tak jsme ho tedy naložili, rozloučili se s jezerem, Kokem a dalšíma psama, kočkama, slepičkou a kuřátkem a odjeli jsme z toho poloráje.

Do Kenifry to bylo asi 30 km po cestě, která vypadala jak z pravěký jury, už jenom ty dinosauři, aby se tam proháněli. Vedla takovejma pláněma obklopenějma cedrovýma lesama, byla to paráda. Cestou Josuph koupil od kluka u cesty trs máty a někdy v podvečer jsme byli ve městě. Napřed jsme potřebovali pořešit Josuphovo autoakumulátory, co si přivez nabít, měly asi 60 kg. Naneštěstí týpek, co je nabíjí, byl v nemocnici, tak jsme je vezli do jiný nabíjárny, kde nakonec našťestí zůstaly. My pak jeli ještě kousek, do středu města do hotýlku Sahara. Večer zase špeky, pak hamburgery a krátká procházka městem. A pak špeky až do úmoru...

Sobota 10. září

Ostříhal jsem si knír. Dost mi už páčila huba. Je pěkný, slunečný ráno, po špízlu čekáme na Josupha, jestli dorazí. Taky mi škrábe v krku, buď z hulení, nebo nastydnutí. Rýmu mam trochu, jinak gut.

Na pokoji jsme čekali asi do 10:45 a pak jsme šli do cukrárny a sladkostárny nakoupit pečivo k snídani. Takový ty všemožný kroasány, šneky, taštičky, vše pěkně nasladko s meden a oříškama jsme si vzali s sebou do kavárny hned vedle a k tomu si poručili konvici čaje, lřča kafe laté. Seděli jsme tam, pozorovali cvrkot města a vychutnávali atmosféru města Berberů. Po snídani jsme šli do krámu koupit vody. Josuph, říkal, že v noci šel ještě ke kámošovi a hulili tam a čuměli na film asi do 3 do rána. Tak jsme s nim a 20 litrama vody šli k autu, co parkovalo za rohem v ulici slepičáren a umotali špeka. Josuph nám dával pár posledních doporučení a rad na cestu, hlavně nás lákal někam do lesa a k jezerům Two Eyes, ale vzhledem k situaci ohledně technickýho stavu dodávky a finančním okolnostem jsme zvolili cestu do Casablancy, se zastávkou v Beni Melal, což je asi 100 km od Kenifry.

Když jsme vyjžděli ze slepičáren, bylo už hrozný vedro a v krajinách, kam jsme měli naměřeno to mělo bejt ještě pekelnější. Asi po hodině jízdy jsme zastavili v pěkným starobylým městečku. V největším parnu jsme v postranní uličce poblíž línýho náměstíčka objevili sendvičárnu, asi jedinou otevřenou. Pojedli jsme tam všichni sendviče s bramborem, baklažánem a stálo to jen 1,5 MAD a bylo to dobrý.

Filipovi bylo už třetí den blbě, auto chcalo vodu s olejem, nic moc, nic moc. Jeli jsme dál.

Siestu jsme proflákali kus dál, na polní cestě, která obepínala takovej sad. Zaparkovali jsme tam v prachu a hovnech mezi šutrama, ale hlavně ve stínu vzrostlejších listnáčů. Někdo pak ležel na plachtě a podlehl četbě, někdo balil brko a někdo koukal do motoru, jak na tom vlastně je. Chtěli jsme vyměnit svíčky, ale samozřejmě nemáme ten správnej klíč, jen dva větší. Jiným vercajkem to nešlo, tak jsme se na to vysrali. Ale vyměnit by potřebovaly, auto sebou dost trhá a skáče. Kolem jezdili zemědělci, tak jsme je zdravili, aby nám nic neprovedli.

Tak po pár špekách jsme jeli dál do města Beni Mellal. Bylo to tak 20 km, po hrozně dlouhejších rovinkách jsme se dokodrcali do města, celý zpařený a nachcípáný – na mě lezla rýma, Filipovi bylo blbě, lřča asi taky něco – jsme našťestí přijeli zas skoro před hotýlek z Planetu. Kolem bylo i pár jinejch, ale zůstali jsme v hotelu Saada, 110 MAD tripl pokoj.

Sprchy vedle ve vchodu, asi hamam. Ani jsme tam nešli, protože jsme byli hladoví. Vzali jsme to naší ulicí, kde to náramně žilo, hledaje jídelnu nebo bagetérii. Jídelna byla první, taková větší, celkem v pohodě. Filipovi se ale udělalo zle a zmizel spolu s lřčou, my jsme si chtěli dát fazole, ale nakonec nám přinesli hariry a fazole, ale těch bylo jen na malým mělkým talířku. 21 MAD mi přišlo v pořádku.

Já měl rýmový a bolekrkový návaly, ale šli jsme ještě do cyber café, kde Šaman zůstal a já s Adym jsme pak obešli asi čtyři bloky baráků nočníma uličkama vlnícíma se lidma. Na pokoji padlo pár špeků s lřčou a Adym, protože Filip už chrápal. Asi v domnění, že mu bude zítra líp.

Neděle 11. září

Nebylo. Vzbudili jsme se tak po 9, venku bylo nějak jakoby po dešti, což byla docela změna. Vono už včera bylo „chladno“. Filip ležel a bylo mu blbě, dnešní den obětuje léčení na pokoji. Naše zbylá čtyřka se ráno šla najíst a to tak, že zas sladký od pekaře a s igelitovkama dalamánků pak posedět u čaje v kavárničce. A všechno to tam sežrat! S Adym jsme si ke snídani koupili Winstonku od dědy, co prodával ciga vedle nás; těch prodavačů je tu všude hafo, buď sedí u poloprázdných kartónů a prodávají kusovky, nebo chodí mezi stolkama v restauracích nebo na ulici a nabízí kuřivo. Kusovka je asi za 2 MAD, moc lidí tu asi krabky nekupuje, asi chtějí podpořit pouliční prodej.

Vymysleli jsme dnešní program, a to výlet k vodopádům Cascades d'Ouzoud. Mysleli jsme si, že je to asi 30 km. Nakonec tam&zpět tak 150. Ale stálo to za to.

Mohli jsme vystartovat tak v půl jedny, počasí slušný, schlazený ranním deštěm, ale auto cukalo a cukalo, tak jsem asi po 10 km zastavil v jedny vesnici, co se táhla při cestě a byla plná dílniček na opravování dachlů, a ptal jsem se po klíči na svíčky. Kdybych nadržel v ruce tu svíčku a velké klíč, určitě bych jim to nevysvětlil. Dědek to ale měl v merku, vytáh klíč a po ujištění, že je to VW, se pustil do výměny. Tři šly, z toho jedna na hovno, a ta vpravo vzadu vyndat nešla. Dědek zinkasoval 20 MAD a my jeli dál. Cukalo to taky dál. Benzínem to asi nebylo, načepovali jsme za 100 MAD, zředili to v nádrži, dali špek na benzínce a – cukalo to zas. Odhodlaní a s vírou v lidový vůz jsme pomalu zjišťovali, že to těch 30 km nebude, asi 3x se Šaman ptal kudy kam, ale nakonec jsme dojeli na křižovatku, odkud se odbočovalo vlevo k horám.

Projížděli jsme boží krajinou, přes jeden pás hor do takového městečka a pak přes dost vysoký hory, kolem hlubokého kaňonu, asi největšího, co jsem kdy viděl. Jednou jsem musel zastavit, protože auto dost cukalo a já se chtěl kouknout, jestli nepoznam, co se děje. Nepoznal a po chvíli jsme jeli dál; už to nebylo moc daleko, zas jsme trochu sjeli níž.

Vesnička Ouzoud je asi nejvíc turisticky profláklý místo, kde jsme zatím v Maroku byli. Samý kokotiny ve stáncích, k jídlu jen tajine, kavárniček, parkovišť a píčovín asi tisíc, k tomu „průvodci“, prostě pruda. Naštěstí ty vodopády jsou fakt pěkný, vysoký strašně. Dva menší potoky padají tak do 100 m propasti do jezírka, odkud se voda valí do dalšího, nižšího vodopádu. Skály kolem jsou z takový hlinité horniny, možná ztvrdlý hlíny, takže voda v ní vymílá bizarní členité tvary, některýma padá voda, někde to tvoří převisy a celkově ta díra působí dost mocně. Bohužel je tam všude STRAŠNĚ lidí.

Napřed jsme shlídli vodopády zeshora, díra jak kráva, a pak jsme se vydali stánkovou a kafetériovou stezkou dolů. Cestou jsme potkali dva Čechy a dvě starý žebrající paní, co vypadaly jako sušený datle. Aspoň tak to viděla lfča. Voda pod vodopádem je dost hnědá a v jezírkách se nesmí koupat, ale lidí je ve vodě dost, kluci skáčou ze skal a z můstků, kolem kavárny a davu lidí. Šli jsme kus po proudu říčky, ale kus nad korytem, kde asi za půl kiláku byla zvláštní „vesnička“ ze stánků a hospůdek/čajoven, v takovém lesíku. Asi to měla být „mexická“ vesnice, možná i pro kaskádovitý terásky, na kterých jsme pak vyhulili jedno brko a pokračovali do krutého kopce esíčkovitě kroucenou stezkou do starý berberský vesničky.

Bylo to pár polorozbořenejch baráků a staveb, kolem vesničky měli takovej kanál, uprostřed políčko s kukuřicí a na plácku pod olivovníkama hráli kluci fotbal. Celkem pohoda, ale druhá strana osady byla nasměrovaná ke kempu, co byl v tom městečku Ouzoud. Vlastně jsme udělali takovej oblouk a vrátili se zase k autu. Bylo asi půl šestý, hladoví jsme si dali v jednom stánku hariru, kterou přece jen navařili, lfča si tam hrála se psem-bezdomovcem, po kterým lezlo dost hnusnejch hmyzáků.

Cesta zpět probíhala podobně jako jízda tam. Dva špeky, trocha cukání a tankování benzínu. Do hotelu, za snad už líp se cítícím Filipem, jsme dorazili za tmy. Zdraví jedinci se odebrali do vedlejšího hamamu, ale já čůrák se sprchoval jen ve studenej, v domnění, že horká není. Stálo to 6 MAD/os. Pak jsme šli hledat do města večeri; chuť byla na fazolky lubija, tak jsme si je poručili, ale týpek už při objednávání furt něco mlel, že bysme si měli dát ještě něco, a taky že jo – fozolí bylo míň než včera, zvlášť Šaman jich měl na talířku asi 30. Takže jsme si dali ještě hariru, ale byla trochu s kozlíkem a už druhá dneska, takže jsem i trochu nechal na dně. Cestou na hotel jsme nakoupili pražený, solený a sladký mandle a oříšky a šli vyhulit asi dva špeky. Šaman byl na netu, číst si noviny z domoviny. Prej nic novýho. Rýma už byla, jak se říká, jako trám.

Pondělí 12. září

Jsme v Casabance v hotelu Colbert, vedle velkého tržiště. Cesta sem byla lehce psycho – auto dost cukalo, asi 2x zastavilo na cestě. Jednou jsme dolili olej a vodu, pak benzín a definitivně dokonalo v Casabance. Naštěstí zas vedle opravny. Vypadalo to, že tam nejde benzín, nebo tak něco. Jakoby to bylo prázdný, nebo se to dusilo. Týpci neuměli anglicky ani ň, ale vyměnili jednu prasklou hadici a tu poslení svíčku, co nikomu nešla vyndat. Byla taky pěkně zasraná. Chlapi si vzali 130 MAD, auto snad jede zas dobře.

Casabance je kurevsky velký město, všude mraky lidí, auta ustavičně troubí a jezdí na naše poměry velmi chaoticky; nějaký pruh, přechody nebo pouštění chodců jim absolutně nic neříká. Jinak by se to asi vůbec nehejbal. Prostě pruda. Teď v tom vedru, ješto to pokurvený auto a rýma jak trám, to všechno nám chtělo otrávit náladu v tadytom městě. Snad se nedáme! Chceme jít na obchůzku městem a k tý největší mešitě s 200 m vysokým minaretem a třeba i jinam, kam nás návštěvníkovo oko zavede.

Hotel Colbert jhe celkem velkej, na nás dost drahej (150 MAD/tripl pokoj bez hajzlu a sprchy). Asle působí tak zvláštně – jakoby to tu dřív bylo honosný, ale kde ta zašlá sláva je dnes?

Když jsme posilnění dvěma špeký vyrazili do města, byla už tma. V ulicích kolem hotelu to žilo jako prase. Dokonce jsme pak viděli Baťa krám, kousek vedle nás. Šli jsme k tý mešitě, ale napřed jsme omylem vlezli do rybářského přístavu, kde to bylo celkem zajímavý, pro holky ale nic extra. Hned se na nás přilepil jeden typ, ale vůbec jsme se s ním nebavili. Procházeli jsme kolem obydlí rybářů – takovejch garáží s podlahama pokrytejma kůží, kde se válelo, či něco dělalo několik chlapů. Procházeli jsme tmavejma ulicema provoněnejma rybinou a bídou; ale kočky tam měli vypasený. Z přístavu jsme vylezli stejnou cestou, jakou jsme tam vlezli a pak se nasměrovali k tý mešitě.

Je to docela hovado, asi těch 210 m, a snad se má do ní vejít 25 000 lidí + asi 75 000 kolem. V noci svítí z kopulky minaretu zelenej laserovej paprsek směrem na Mekku. Napřed jsme ho neviděli, ale pak – svítilo to jako prase přes celou oblohu, tedy obzor, oblouk hovadskej.

U mešity a ve městě byly spousty lidí, vysedávali tam, děti si hrály na vymramorovaným (nebo aspoň vyhlazeným) prostranství. Mešita stojí hned u oře, dokonce snad má skleněnou podlahu a výhledem do moře. Dveře do mešity mají asi 20 m, hrozný hovada, jen jsme jima nakoukli dovnitř, kde zrovna probíhala modlitba a bylo to fakt obrovský!!

Chvilí jsme ještě čuměli na moře, tedy oceán a pak jsme se stočili k medině, že jako půjdem zpátky do hotelu. Medinu jsme trefili neomylně, ale pak přišel zlom. Na druhým konci mediny jsme pojedli hrachovku (!) k večeri, v dost krásně vykachlíčkovanej jídelně, a pak jsme se ztratili. Nějak jsme vzali špatnej směr a asi dvě hodiny se nemohli zorientovat. Byla už noc a chodili jsme opuštěnejma i poloopuštěnejma ulicema Casablankybčas se neúspěšně ptali lidí, kde jsme, nebo jak se dostat zpět k hotelu. Ifča už toho asi měla dost, chtěla jet tágem, ale nakonec jsme to trefili a dorazili do hotelu asi v 11. Paslo usínací brko a já si přál, aby mi ta rýma přes noc opustila. Filip s náma venku nebyl; ještě mu nebylo dobře.

Úterý 13 září

Je asi 23 hodin. Jsme v hotelu v medíně v Rabatu. Před chvílí jsme se vrátili z medíny, kam jsme se asi po pěti špekách (po předchozí prohlídce města a oceánu) museli jít najíst.

Šli jsme přelidněnou ulicí, všude po zemi prodávali nejrůznější věci, hlavně barvy, boty a pičovinky. Najednou, jako by prásk hrom, prodejci začali pokřikovat a balit krámy, který měli naskládaný na plachtách s provazama jako uši a z jedny strany tý ulice šli asi tři nebo čtyři fízlové. Celý to trvalo asi deset sekund, než byla celá ulice vyklizená. Jak ty benga přešli, týpci zas rozbálili věci na plachty a prodávalo se dál. Moc zajímavý!

Ještě jedna veselá příhoda se nám přihodila cestou z Casy do Rabatu. Asi ve ¾ cesty jsme už neměli pitnou vodu a při průjezdu městem jsme čuměli po krámcích a prodejníchkách, kde by ji mohli

mít. Jel jsem a viděl jsem! Tak brzdy, čerty a zastavil jsem u takovýho podloubí. Ady šel pro tu vodu, já se chladil a osušoval kolem auta. Najednou houkačky, fízlácká motorka a pak snad i auta a v tom stál u auta policajt a řval na mě něco, nevím co. Rychle jsem pochopil – auta nemohly projíždět, zablokoval jsem lehce cestu. Ale byl jsem přesvědčen, jak se ukázalo mylně, že tam žádná značka nebyla. Fízl co nejmíc prudil, něco chtěl, tak jsem mu podal pas a hledal papíry od auta. Bengo ale zbystřilo naší mapu Maroka a se zábleskem v očích po ní hráb. S údivem se ptal, jestli je to mapa CELÝHO Maroka – a ten zmrd jí chtěl! Druhej policajt mu asi říkal, ať se na nás vysere, ale ten s tou mapou byl čůrák a šel mi ukázat ten zákaz zastavení. Tak jsem se začal omlouvat, že sem kokot, ale mapu už jsme mu radši sebrali a zas mi posadil do auta, který jsem musel přeparkovat blíž k podloubí, aby auta mohly projíždět. Furt jsme nevěděli, co vlastně bude, kecal něco o dirhamech, ale pak mi ten druhej fízl řek, že to je jako výstraha propříště, uměl trochu anglicky. Seděl jsem už v autě a ten co chtěl mapu, strčil hlavu do okýnka a uviděl tužku! Ukázal přesvědčivě na ní, já mu ji dal a týpek nás se zadostiučiněním propustil. Poděkovali jsme a s třema flaškama vody a pokutou jedné tužky jsme vyrazili do Rabatu.

Jinde jsme se cestou do Rabatu zastavili na dva špeky u oceánu, čuměli jsme tam na veliký vlny, jak se tříští o pobřežní skaliska a zčeřená voda stejka kaskádovitě po kamennejch teráskách. Bylo to fajn, hledali jsme tam vše, co oceán vyplavil a pozorovali jsme rybky v kamennejch hrncích. V některejch z nich byly vykrystalizovaný nánosy soli a v některejch ne. Auto jsme nechali stát na pláni před mořem u oslíka s obrovským ptákem, co byl přivázaněj asi 15 m od auta na kolíku za nohu.

Večer jsme byli na prohlídce Rabatu, tedy hlavně medíny a taky jsme byli u oceánu, zas čumět na mohutnej příboj. Úplně v noci jsme ještě taky vyrazili do ulic, abychom nakoupili oříšky. Uspali nás večerní špeky, ale já celou noc chrchlal. Ady občas. Vůbec jsem si neodpočinul.

Středa 14. září

V noci jsem furt kašlal, úplně mi bolelo v hrudníku, takže jsem se moc nevyspal. Nicméně „vstávali“ jsme asi v půl 11, Šaman už balil brk a přišli Filip s Iľčou. Zaplatili jsme hotel ještě na dnešní noc, řák se skoncentrovali a vyrazili do Salé. Šli jsme medínou, která úplně změnila vizáž i atmosféru v porovnání s minulou nocí. Před tím než jsme vylezli z medíny, jsme obsadili stánkafe s plněným chlebem, dali jsme si sendviče s vejcem, lilkem, bramborem a cibulí, ale moc mi nejel, byl takovej mdlej, takže jsem kus nechal psovi, co se flákal za hradbama medíny.

Přešli jsme přes cestu k řece, odkud byl krásnej výhled skálu s medínou a lodičkou se přeplavili na druhou stranu řeky. Nalodili jsme se ještě asi se čtyřma lidma, jedna paní celou plavbu (asi pět minut) vypadala, že se každou chvíli zblíje, navíc seděla vedle Iľči naproti Šamanovi a bába vedle ní se jí furt smála. Naštěstí se nepoblila a za 2 Dr na osobu jsme byli najednou v Salé.

Mohla bejt tak hodina po poledni, sluníčko už páliło jako divý. Táhlí jsme se přímou ulicí od přivozu k medíně, kde prodávali dary moře, mečouny, tuňáky, žraloky apod. Medína působí klidně, vyhledali jsme krámek s levnejma sladkostma a odebrali se do vzdálenější restauračky na mátověj čaj.

Bylo to u takovýho ohraženýho parčíku a vymysleli jsme tam, že půjdem na pláž. Na špek. Pláž písečná, kolem ústí řeky pod skálou a z jedny strany otevřená, s pozvolňoučkym klesáním. Šaman se koupal v dřavejch trenčích, my hulili a hledali škebličky, ktorejch tam bylo jako šafránu. Při druhym špeku přiběhli kousek od nás asi tři bandy sportovců a hráli tam v marockejch barvách fotbal.

Strávili jsme tam možná hodku, páliło to jaxvině, a tak jsme se vrátili k přivozu a přejeli, tentokrát za 3 DR. A to bylo ještě míň vody. Filip s Iľčou šli pak na hotel, my jsme chtěli ještě vidět největší minaret ve městě, kolem kterýho je rozestavěno stádo sloupů kamenných. Když jsme tam lezli, přišla k nám holka a aniž bych chtěl, nakreslila mi na ruku henou štíra a arabsky mý jméno. Napřed tvrdila, že je to free, pak ale chtěla prachy; já dělal, že to nechápu, ale nakonec dostala 5 DH a prej to bylo OK. Tak mam štíra a Filib. To se ukázalo nedobré, i když v tomto případě naopak, protože na mě pak v medíně řáká holčička volala: „Filip“.

Tady v tej medíně je zatím nejvíc žebráků a lazarů; jeden pán je tu anorektik totální, sedí na ulici, kosti obalený kůží, kolem hlavy noviny, děsný. A pak spousta vozíčkářů bez údů, nebo s jinejma údama, nebo pán s boulí na šiji. Zkoušeli jsme si zabukovat lístky na trajekt, ale všechno špatně. Napřed špatný číslo, pak jsme to zafaxovali za 20 DH jinam a do Nadoru, kde to nakonec snad dělají, jsme se nedovolali.

Večer jsme se šli najíst kousek osd hotelu, dali jsme si kuřecí tajin, grilokuře a lfča vedle v jogurtárně vynikající jogurt. Teď sedíme v pokoji, kalíme vodku s džusem, hulíme zbytek šítku a banda se hádá o církvi. Je vedro a smrkam hustý nudle. Zítra chcem jet nahoru, možná do Tetouanu. Jsme v hotelu Al Kazba.

Čtvrtek 15. září

Je asi půl desátý. Válím se v pelechu, Šamanovi se po vodečce nechce moc vstávat, Ady šel po ranní Markýze srát a lfča s Filipem měli v pokoji velkého švába. V noci už jsem tolik nekašlal, snad to už přejde.

Po ranních špičkách jsme vyrazili za jogurtem. Byl výbornej, skoro tam pro samý ovoce nebyl znát. Poznat jsem ho měl až odpoledne!

Sbalili jsme sakypaky asi tak ve 12 či v 11 a šli s bágla před medínu, kde jsme parkovali s oranží. Samozřejmě přišel guardian, okouněl při nakládání vozu, aby pak zasomroval o prachy. Dostal 5 DH, což se mu nezdálo dost, ale snažili sme se mu říct, že s těma včerejšíma 25 je to 30 za tři dny, což je fér.

Ady řídil, tak jsem seděl na spolujezdci a pařil si prdel o umělou kožku, ale pak jsem se začal různě pohybovat po sedadle, abych průběžně osychával. Cestou jsme 2x tankovali, 2x chcali a mně začalo bolet břicho – asi z jogurtáka, páč Filipovi a ostatním to taky ňák nesedlo. Do Larache jsme dojeli s propocenou prdelí asi po čtvtej hodině. Je to pěkný, malý městečko, s malou medínou a centrálním náměsto-kruháčem Liberation place.

Náš budoucí hotýlek se nachází taky na rohu kruháčku a honosí se jménem Cervantéz, 40 MAD/os, sprcha studená na chodbě. Ale výhled z mikrobalkónku na oceán a dolů na hospodu. Po spršce jsme vyrazili na plněný bagety do krámku k Bubákovo „bráchovi“, na lubiju do takový jídelničky ve chlívkú a na nákup asi 5-7 g šítku od dvou z mnoha místních dealerů. Spojeno s krátkou okružní procházkou medínou a průlez ruin pevností na kraji města.

Potom jsme na pokoji testovali zboží, bylo to Ok, zas lehce jinačí modely a mastili jsme karty. Večer po soumraku jsme vylezli ven na čaj a sladkost či bagetku, Šaman navštívil Cybernet a koupili jsme vodu. Jo, cigá tu stojí 40 MAD winstonky. Teď jsme na hotýlku, hulíme a otevřeným oknem k nám doléhá řinčivá melodie pouliční kapely, co obchází restauračky pod náma. Šaman si čte, Ady čte o starověkym městě Lixus, kam pojedem zítra, Filip balí brk a lfča něco zašívá. Já smolím tadyto.

Ulice žije davem, od moře se táhne opar, velkoryse překrývající všechen ten bordel kolem města. Další země odpadků. Bordel je tu všude, kde není moc vidět. A říkám-li moc, tak to tak je. Extrémy jsou vidět pod hradbama medín, v jakoby parcích, ve městech v korytech řek. „Řeka“ ve Fesu je řekou odpadků všech kategorií nebezpečnosti, možná bez radioaktivního. A když říkám možná, asi to tak bude. Bordel je, i když asi tady na pobřeží kam jezdí víc turistů asi tak ne, i mezi městama a vesnicema, v hájích, sadech, kolem cest a to i pár set metrů od silnice. Myslím, že před Casou jsme projížděli kolem městský „sklárky“, zahrazenym flákem pustiny na předměstí, kam vyváželi všechen bordel a průběžně to pálili. Všude kolem to poletovalo a nákladáky jezdili téměř pořád. Bordelu je tu všude dost.

Další jinou realitou je tu život ulice. Každěj chce prachy za to, že ti něco vnutí, ne ňák hustě, ale třeba za to že ti „hlídá“ auto, že ti ukáže při parkování a vyjíždění, plus x lidí v medíně s nataženou rukou. Některý děcka ani nevypadají, že potřebujou. Teď mi to vlastně už ani tak nepříjde, ale ten začátek byl výraznější.

STAV A INFO O KILOMETRÁŽI	
Počet ujetých kilometrů: 4710	23 x tankování, 18 l oleje
2 x oprava a výměna svíček	760 DH
1 x havárie: srážka s autem	Francie
1 x píchnutí a zničení gumy	
1 x zadržení policíí	Španělsko

Tetouan, 16. září, k večeru

Jsme v hotelu Bilbao v Tetouanu, zas na hlavním kruháku a kousek od medíny a ještě menší kousek od baráku, kde jsme byli před chvílí nakoupit hašíš. Takovou kostku za 10 Eur od trošičku potřebného člověka, co nás kontaktoval v medíně. Zkoušíme ten model. Týpek nám povídal, jak se dělá olej a chtěl nám prodat i semena a hodinky ze Švýcarska. Ale byl v poho a byznys proběhl hladce. Taky nám radil, ať v Ceutě střelíme káru, že to tak dělá spousta Francouzů.

Pátek 16. září

Ráno jsem zahájil záchvatem kašle, bylo to asi v půl devátý. Ady už bdil, Šaman ještě chrápal. Vylezli jsme z hotelu na snídani – bagety, káva a čaj, sladkosti. Špeky byly až po snídani, před opuštěním hotelu Cervantéz. Gardian, co čekal před našim autem od noční směny, po inkasování 10 MAD sundal vestičku a asi se šel trochu prospat. Filip řídil, tak sem okupoval místo u šoupacího okýnka za řidičem a pozoroval suchou krajinu, jak se pozvolna zvlňuje a stoupá až do vysokých hor.

Při výjezdu z Larach jsme navštívili pahrbek, starověkéj Lixus. Rozvaliny se rozprostíraly nad dálnicí a cestou na Tetouan, asi čtyři km od města. Auto jsme zaparkovali hned pod kopečkem a lezli jsme stezkou nahoru, kde pár týpků zřejmě provádělo archeologickéj průzkum. Moc jsme si jich nevšíмали a dělali jsme průzkum vlastní. Bylo tamspousta rozvalin, zbytků základů a pár stojících zdí, zbytky divadla s asi pěti řadama lavic. Celý to bylo relativně velký, pěkný místo, ale jinak nic. Týpkovi, co se zjevil u auta jako gardian, jsme dali 5 MAD; byl spokojenej.

30 km od Tetouanu jsme začali vařit. Ta svině hadice zas praskla, na stejným místě jako obvykle. Zastavili jsme u cesty, vyndali všechn náklad nad motorem a zas jsme ji tam popondali a přichytili. V tom se objevili dva týpci s mikrododávkou, co se do toho začali montovat, že jsou mechanici. Jeden hned vlez pod auto, ale my je furt nabádali, ať se na to vykašlou, že je to normální.

Moc normální to ale nebylo, z motoru vytekla louže oleje, úplně to teklo. Doufali jsme, že je to tím, jak je to přehřátý a jeli jsme dál. Voda netekla, ale týpci nás přesto chtěli mermomocí dovést do servisu. Jeli před náma, pak zastavili, ale my jsme jeli dál. Za chvíli nás zas poředjeli, když jsme kontrolovali, jestli to furt kape a zas nás lákali do opravy. Poděkovali jsme důrazněji, že ne a odjeli.

V Tetouanu jsme prošli asi tři hotely a penziony, než jsme zakotvili v hotelu Bilbao na pěší zóně. Auto parkujeme o kus dál, protože kolem se to platí; gardianům, nebo je tu velký hlídaný parkoviště, ale tam by to stálo do zejtra prej 30 MAD.

Ubytovali jsme se a šli do medíny, shánět hulení a prozkoumávat život ulice. Kontaktovali nás asi tři dealeri, ale chtěli asi 30 MAD/g, což bylo hrozně, a vyfákli jsme je. Nakonec nás chytil pán s popelníkovitými brýlemi a ten nám pak doma prodal za 10 Eur pěkných 10 g. A to nám teď koluje v krvi. Večer dost chcalo.

Sobota 17. 9. sobota

Ted' je asi devět a vyburcovali jsme z pelechu Šamana, kterej večer vykalil 1,5 l červeného marockýho vína a vstávat se mu moc nechtělo. Ted' z něj leze, že víno bylo sice lahodné, přesto ale stolní a ted' mu není úplně dobře. Je vlastně trochu zpruzen, že jsme v noci kašlali, ráno smrkali a von nemoh spát. Klasickej rozmrzelej alkoholik ve střízlivo/kocovinovim prokletí. Půjdeme se nasnídat a poté pokračujeme do Chefchaouenu. Prej malebného městečka na úpatí hor. Uvidíme, těším se, doufám, že vůz to dá. Cesta do Chefu vedla napřed příjemným údolím mezi vesničkama a poprvé jsme míjeli týpky, co na nás mávali koulema hašiše, ale bohužel jsme nezastavili a dál pak už tam u cesty nikdo nestál. Chef vypadá opravdu jako pěkný městečko pokrývající úpatí velkejch hor, který se vypínají vysoko, za naší návštěvy až do mraků.

Přijeli jsme sem tak ve dvě odpoledne, zrovna začínalo pršet, ostatně jako několikrát za cestu sem. Nechali jsme auto v novej části u ňáký mešity a šli to obhlídnout. Městečko vypadá moc pěkně, hlavně medína, kde je většina baráků a ulic natřená do půlky modře a pěkně to kontrastuje s bílýma vrškama domů.

Co je tady nejhorší, je až smradlavě viditelnej a podbízivej turistickej patos. Hlavní náměstí v medíně tím přímo hnije. Bílejch kámošů turistů je tu nejvíc, co jsme zatím ve městech potkali. Ceny se od toho samosebou odvíjí. Pro nás jsou hlavně přemrštěný ceny hašiše. A to tu má bejt v okolí víc kifu, než prej dokážem vyhlít.

Ubytovali jsme se v penzionu Valencia v srdci modré medíny. Jsme všichni pohromadě v takovej místnosti s „postelema“ kolem dokola. V samostatně přístupnym baráku, původně asi ňákej jídelně. Přístup je sem ze střechy penzionu, ale máme vlastní dveře na ulici, který jsou však zavřeny. Vyhulenej kluk, co nás ubytoval, nám chtěl napřed prodat hašiš, ale chtěl hrozný prachy za takový dvě malý vajíčka, že obchod neproběh. Ale pak k nám přišel s pasama a viděl, že něco hulíme a to se mu nelíbilo tak, že nám to chtěl spláchnout do hajzlu, což jsme mu nedovolili. Skončilo to tak, že si s náma podával ruku, říkal, že to říkal jen tak a že je to v pohodě.

Po špeku jsme šli bez čtoucího či spícího Šamana k autu před medínu na lubiju s hnusně mastnejma hranolkama a chlebem. Za 10 DH a vzali jsme z auta Šamanovi boty, páč chcalo. Málo, ale přec. Na hotelu jsme zvládli asi dva špeky a vyrazili nad město ke „španělskej mešitě“ (asi), odkud byl krásnej výhled na město, modrou medínu a okolí. Mešita byla jen ruina, dalo se po úzkějch schodech vylezt na asi 25 m minaret. Chcalo v tej vejšce docela dost, ke všemu tam stál neodbytnej dealer, co nám chtěl vnutit nedobrý drahý kuřivo a to tak, že za náma ještě běžel zpátky do půlky kopce, ale stejně nebyl žádnej business. Ted' se povalujem podél našeho pokoje, kluci mastí mariáš, lfča čte. Venku je sychravo, deštivo.

Je večer, kolem 21. hodiny. Byli jsme ve městě pořešit internet, zjistit jak ten booking lístků, ale ty kurvy se na nás patrně vysraly, protože jsme žádnéj potvrzovací mail nedostali. Domů jsme napsali, že žijem, skoukli jsme, jak je na Paroubteku – prej 1000 lidí a chčije. Kluci si v medíně dávali bagety, já byl ňákej přežranej a nic jsem si nedával. Procházeli jsme tou dojnou krávou, restaurace přečpaný a až kýčovitě vyšperkovaný. Atmosféra celkem o hovně. Po drobnějším nákupu vody a pohledů jsme se odebrali do hotelové nory a hulíme špeky. Sem ale ňákej unavenej, takže asi půjdu brzy do spacáku.

Neděle 18. září

Výjezd z modrého města se zdařil až po dvou pokusech, nakonec to ale vyšlo. A byla to hustocesta!

Asi 50 km před Ketamou už stáli u silnice týpčí s hroznejma koulema šitu a protože jsme nevěděli, jak to bude vypadat dál a protože jsme chtěli hulit, zastavili jsme u takovejch dvou, co měli. Napřed jsme u cesty smotli vzorkový brko, ale pán nás pořád lákal domů, na čajíček a klid na brka a že tady nás můžou vidět bengá. Tak jsme ho naložili, popojeli asi 200 m a zajeli pánovi na dvoreček za bránu.

Baráček slušnej, asi 20 lidí tam, vyšperkovaný to tam měl až běda, samý malý děti tam běhaly, a když jsme zastavili, zjistili jsme, že nám uchází voda. Pán nás ale právě zaváděl do přijímací a huličí místnosti, balil špeky a my taky, ale za chvíli jsme byli hodně nasračky, pán tam přitáh plnej igeliták hašišovejch šištiček. Upozorňovali jsme ho, že toho chceme jen tak 10 g, ale říkal, že to je jedno. Nakonec jsme koupili jednu šišku a půl za 20 eur. Hulení to bylo nejlepší, co jsme tu hulili. Úplně olepenej, bublající měkkoň. Hrozně dávací.

Nador – hotel California, pondělí 19. září, večer.

Jsme v Nadoru, ubytovaný v hotelu California, což je hodinový hotel za 50 DH. Hulíme ten šit, máme ještě ¾ vejce, je toho hrozně a hrozně to nakládá. Nestíháme huliť, ráno chcem překročit hranice do Spainu a pořešit trajekt, o kterym nevíme vůbec nic. Tři špeky Šaman zabalil, zatímco já, Ady a Ifča sme byli na ulici utrácet prachy. Za zmrzku, sladkosti, kolu a gardiana.

Jenže naše auto nesdílelo s náma radost z drogy, ale naopak hned po nastartování na dvorečku začalo vařit, jak by taky bez vody ne; ke všemu když jsem vymanévroval z vrat ven a pán mi ukazoval, odjel jsem levý bok o jeho sloupek nebo roh, nebo já vlastně ani nevím, byl jsem dost našrot a v hlavě to vařící auto... Takže jsme jakžtakž vyjeli asi 20 m ze vrat a hned před nima jsme zatarasili příjezdovou cestu a počali opravovat. Týpek moc nadšenej nebyl, asi že fízlove nevidí rádi rozebraný auto před dealerovo barákem. Nám to bylo u prdele, ale vedro bylo jako prase, úplně se mě chcalo, museli jsme popotáhnout tu hadici, tu starou svinskou hadici, ale stejně už vypadala nepěkně, úplně zpuchřele. Provizorně to ale bylo, tak jsme naházeli bágly do vozu, rozloučili se a odjeli. Nevěděli jsme, co bude následovat za adrenalin.

Začalo to nenápadně: týpci u cesty, pěšáci s kusama šitu, mávající a lákající. Pak ale přibejvali naháněči s autama a ty byli nejvíc. Bylo to jak z filmu. Jeden renault s dvěma týpkama, z nichž nejméně jeden kalil a vyhazoval z okna flašky, se na nás přilepil a asi 20 km nás chvíli předjížděl on, pak zas my jeho. Furt jsme ukazovali že nechceme, oni že dáme jen špeka, ale znáte to. Nakonec to vyvrcholilo honičkou aut, kdy jsem ho nechtěl pustit přede mě a blokoval jsem mu cestu, ale bohužel nám pak zas moc nejelo auto, takže nás dojel. Týpek byl celkem v rychtyku, teda hulení tlačil dost, ale hned se dral k autu a chtěl nás doprovodit k mechanikovi – teda aspoň to tvrdil. Když jsme se vyjádřili negativně a odjeli, objevili se zas za deset minut za náma. Jedna kára nám úplně zablokovala cestu – zastavili napříč a Filip to nák nevydejch a vystaroval na ně. Týpci to odpíchli, ukázali prst fakovák a už jsme je neviděli.

Ketama je hnusná, až to smrdí. VŠICHNI tě chtějí vnutit hašiš, kolem nás se hned utvořil chumel opruzáků a jeden přes druhýho nás chtěli. Hašiš, hašiš, hašiš. Město všeho všudy žádný, jeden hnusnej hotel a jinak jen chaos kolem hulení. Původně jsme se tam chtěli zdržet přes noc, ale vůbec se nám tam nechtělo bejt přes den, natož v noci, tak jsme dočepovali trochu béňa a ujeli tomu „našemu“ houfu dealerů. Hulení jsme měli dostatek, tak proč ne.

S podporou smrtících špeků, kdy jsem měl konečně pocit dostateku a toho správného vyhulení, jsme jeli až do Al Hoceimy, přes pohoří Rif, moc krásnou horskou krajinou se spoustou výhledů a špeků. Hoceimu už známe, takže jsme jeli najisto do toho hotelu, co jsme spali na začátku naší cesty, abysme uzavřeli kruh. Místo měli, skoro i stejný pokoje. Filipovi bylo zas blbě, my jsme se asi ještě najedli, pohulili pár brk a šli spát. Dávalo to jako svině.

Melilla – přístav, úterý 20. září, půlnoc

Je úterý kolem půlnoci. Čekáme na trajekt v Melille v přístavu. Čekáme tu už od půl 11., kdy nám možná ujel trajekt, páč jsme zapoměli, že se šoupe čas o dvě hodiny dopředu. Přes den jsme stáli u moře, byli v autě a pak na procházce po medíně, která vlastně ani není medína, ale spíš taková pevnůstka. Asi od 22 hod., po natankování 80 l benzínu a nákupu jídla v supermarkáci, sme v portu a čekáme. Zatím tu není ani ten trajekt a to máme ve dvě v noci odjíždět. Možná nás čeká i prohlídka, protože dnes na čáře nebylo nic. Uvidíme. Únava trochu je, snad se prospíme v kajutě na lodi, abysme zítra mohli dlouho jet a kus ujet.

Pondělí 19. září

Mrtvici večer následovala mrtvice ranní; šítku bylo dost. Celkem brzy jsme vylezli z hotelu a šli se podívat po nákejš snídani. Jako máča jsme zas vlezli do naší oblíbený první bagetárny a tam jsme si dali sladký či bagetu dle libosti. K tomu čaj a káva.

V odpoledním plánu byla hlavně oprava auta – a to brzdy, protože šustí a výměna hadice (naší oblíbený). Po půl hodině jsme narazili na týpka, kterej asi dělal v pneuservisu a vedle měl něco jako dílnu, a ten že se na to podívá. Šel s náma k hotelu k autu, kde jsme se checkoutovali, a s naloženějma věcma odjeli k němu před dílnu. Říkal, že máme přijít v jednu. Asi na třetí pokus jsme našli solidní místo na hulení špeků, byla to taková skládka mezi rozestavěnejma barákama, a kouřili tam. V jednu nám týpek ukázal vymontovaný destičky, který měly bejt v prdeli, a že ve tři mu přivezou nový a ve čtyři to bude hotový. Hadice je už opravená spojkou a prej drží.

Zašli jsme tedy ještě na vysoký útesy nad pláží, k takovému torzu sloupu, odkud byl nádhernej výhled na moře a na město a pohulili. Filip tam někde v dálce sral, sledovanej lidma schvávajícima se před sluncem různě ve křoviskách.

V půl čtvrtý to fakt bylo hotový, jel jsem to s týpkem projet. Furt něco kecal, že umí asi čtyři jazyky a my ne. Dostal 50 Euro a zmizeli jsme pryč z Al Hoceimy. Chtěli jsme dojet do Nadoru a cesta vede přes hory. Se špekovou podporou jsme to úspěšně zvládli a do Nadoru přijeli asi v devět večer. Ubytovali jsme se v hotelu California, kterej byl první na ráně. Později se ukázalo, že je to hodinovej hotel. Ale od nás chtěli 50 MAD/os, což jsme akceptovali. Ještě jsme šli na ulici utratit zbylý dirhamy, ale moc jsme nerozhazovali ani se nerozmazlovali. Věčer na pokoji jsem asi po třetím špeku upad do slastnýho spánku. Celou noc zvonili kunčafti, ale přivřel jsem okno do světlíku a spal.

Je středa 21. září, asi 15:30

Vyjíždíme do celkem brutálních hor. Vzhledem k tomu, že při brzdění to strašlivě klepe. Snad to přežijem! Před chvílí jsme museli upravit tu opravenou hadici, páč ten opravář to tam hrozně překroutil a tou hadicí nemohlo skoro nic téct. Jsme asi 100 km před Valencií.

Asi 20 hodin

Sme v Alcoi, 100 km před Valencií, a autu upadlo kolo. Resp. se totálně vysralo a shořelo ložisko. Od dvou odpoledne čekáme, jak to dopadne v servisu. Budeme muset čekat až do pátku!

Sedíme pod mostem, kde budeme spát a kalíme vodku s džusem. Nálada kolísá, snad to stihnem do pondělí do republiky.

Stalo se to tak: Kolo hrozně šustilo, ale naneštěstí na něm nebylo nic vidět. Pak, když jsme přejížděli hory, přestal fungovat tacháč. Ale zdálo se, že už to moc neklepe. To byl ale asi jenom klid před explozí. Při vjezdu do Alcoi, začalo v autě něco smrdět. Chtěli jsme si myslet, že to není z nás, ale Filip vykook z okýnka a viděl, jak odlítává puklice z předního levýho kola. Brzdy!!! Upadlo kolo! Zastavili jsme a bylo to jasný. Ložisko v píči. Jakoby zmizelo, jen černejš prach po něm zůstal. Vazelína žádná. Kolo samotný bylo asi dobrý.

Čtvrtek 22. září, noc

Jsme u někoho doma, v takovým baráku v horách. Majitel není přítomen, ale užíváme jeho laskavosti. Odvez nás sem pán, kterej vymalovával autoservis, kde máme na spravení volkswagena. Je to tady něco mezi ubytovničkou, domácností a chalupou. Je to vlastně menší komplex baráček. Z druhý strany bydlí paní s dětma a stádem koz. Hory kolem jsou naprosto parádní, rostou tu všude mandle a lidi si tu vybudovali takový terasy, na kterejch leccos pěstujou. Bohužel ne gandžu. Asi. Protože půda není na pěstování vhodná, vyrábí si tu všichni komposty a vzniklym materiálem zasypávají terásky a záhonky.

Úterý 20. září

Chtěli jsme vstát ve čtvrt na sedm, ale nakonec jsme prvního jointa odpalovali ve třičtvrtě. Měli jsme pořádný kus hašiše a bylo nám jasné, že ho budeme muset vyhodit. Ubalili jsme tři pořádné rakety a dvě vyhulili hned po probuzení. Krátce po sedmé jsme vyjeli z ospalého Nadoru k Evropě. Na hranice do Melilly to je asi 10 km, takže v půlce jsme udělali poslední zastávku v Maroku a spálili toho posledního špeka. Zbytek šítka schoval Filip do kůry stromu. Když jsme dokuřovali, objevili se u nás dva kluci, že mají hlad a jestli jim něco nedáme. Dostali chleba a 15 MAD a byli rádi.

Na hranici to byla chvilka. Zas tam vládnul zmatek, lidi běhali v neutrální zóně sem a tam, kšeftovali s kdečím, lezli přes hradby a somrovali. Taky jsme pozorovali fízla, co mlátil lidi pěstma, jiný používali k mlácení a domlouvání odepnutý opasky. Když jsme šli vyřídít papíry, nalepili se na nás takový ty týpci, co to pomůžou vyplnit, ale vyfákli jsme je a nic nedostali. My dostali razítka a celkem bez problémů jsme projeli marockou i španělskou celnicí a byli jsme v EU. Ale furt v Africe.

Jeli jsme hned k Transmediteranii vyřídít ty lístky, ale zapomněli jsme, že se posunuje čas o dvě hodky dopředu, a tak jsme propásli dopolední trajekt a museli jsme jet ve středu ve dvě v noci. Moc rádi jsme nebyli, čekačka 15 hodin. Něco jsme pojedli – nákup v supermarketu – a různě jsme trávili čas ve městě, pak u moře a poslední hodiny v přístavu.

Na trajekt se začalo najíždět kolem jedny. Napřed nás nechali najet do takový garáže, odkud se pak po jednom autě sjíždělo na celní kontrolu. V té garáži to bylo peklo, hrozná tlačenička aut, dokonce jsem měl potyčku s nějakým dědkem, co nás chtěl předběhnout, ale nakonec to neudělal. Pejsek ani fízlové u nás nic nenašli, až na problém s kanystrama benzínu (50 l) na zahrádce. Říkali, že se to nesmí, ale pak nás pustili. Přijeli jsme před vrata trajektu, kde zas kvůli benzínu prudili asi týpci od lodi a my měli vítr, že ho tam budem muset nechat. Naštěstí na nás mávnul jinej člověk a vjel jsem do trajektu.

Chtěli jsme zabrat kajuty a pořádně se vyspat na cestu, ale přechcali nás, páč za to chtěli 120 eur. Tak jsme si došli pro spacáky do auta a obsadili záď, kde bylo závětrí a ty plastový lehátka, na kterých jsme strávili noc. Při vyplutí jsem si zapálil L&M a koukal se na vzdalující se Afriku.

Středa 21. září

Asi jsem i spal, protože když mě vzbudili, byli jsme už v přístavu v Almerii a trajekt akorát parkoval. Nalezli jsme do auta, vyjeli z lodě a pak kolem toho čůráka fízla, co nás před třema nedělema vyslychal, a kolem vraku opuštěné dodávky vyjeli z portu. A rovnou na cestu napříč Evropou. Auto šustilo a při brzdění klepalo, ale ani přes pár kontrol jsme nepřišli na to, čím to je. Jeli jsme furt, až upadlo to kolo. Což bylo v Alcoi. Naštěstí kousek od servisu na kraji města. Poté co nám sdělili, že ložisko bude v pátek, jsme nakoupili v nedalekém Lidlu džus a trochu vody a vyrazili pod velikej most, co byl kousek od servisu a našeho auta. Kalili jsme vodku s džusem, pak asi dvě pivka a pak jsme pod tím osvětleným mostem rozhodili karimatky a usnuli poctivým spánkem. Vidět nás bylo dost, hlavně z protějších bytovek. Ale říkali jsme si, že nám snad nemůžou nic říct, že jsme zalezli a nikoho neprudíme.

Čtvrtek 22. září

Vzbudili nás policajti. Bylo už tedy skoro poledne, ale pod mostem byl příjemný stín, takže jsme se pořádně prospali. Fízlové byli celkem hodný, opsali si pasy a říkali, že tady spát nemůžeme a že máme jít spát do hor. Vypadalo to, že nás někdo nabonzoval. Poklidili jsme plac a šli s věcmi k autu, kde už byli ti naši policajti a opisovali si značku vozu. Zřejmě byli i v servisu, ptát se, jestli fakt máme rozbitý auto.

Nemytý jsme vyrazili do centra města. Bylo po poledni a slunce šílelo. Sešli jsme asi 300 m pod servis, kde začínalo „historické centrum“. Městečko na mě působilo příjemně. Došli jsme na nějaký náměstíčko a na lavičce vyměřili, jak najdem internet a skouknem ty autobusy. Páč jsme ho ne a ne najít, poptali jsme se spoře anglicky mluvících studentů, ale ty o ničem nevěděli. Naštěstí jsme na pár kompů online narazili v takovém papírnictví. A Ady se Šamanem to šli vyřídít. Busy jsou v píči, musí se bukovat pět dní předem a už jich ani moc nejezdí. Tak kluci aspoň napsali do práce, že máme vyjebaný vůz a nevíme, zda to stihneme do republiky do 26. září.

Poté jsme přešli centrální městský kaňon a přes parčík došli k supermarkáči, kde jsme se umyli, vysrali a nakoupili základní potraviny + piva. V parčíku jsme to snědli a vypili pozorujíce celkem slušný děvčata. Teda aspoň některý. Taky kolem nás projel český kamión. Iľče bylo zle, ani nejedla, tak jsme se pak přesunuli pod náš most na siestu. V příjemným chládku jsme odpočívali asi půl hodiny, když tu se tam objevili pán a paní a španělsky nás pozvali někam do hor, do baráčku, kde nás nebudou checkovat fízlové, ale že si máme vzít jídlo a že pro nás zítra zase přijede. Úplně jsme si nerozumněli, ale souhlasili jsme. Z auta jsme si vzali věci na spaní, vodu a pár igelítek jídla a pánovo dodávkou jsme se přesunuli za město do hor. Bylo to asi půl hodky autem. Hory boží, všude takový terasy, mandlovníky, prostě idila.

Sobota 24. září

Je sobotní ráno. Jsme asi 320 km pod Barcelonou a v noci se definitivně rozjebalo auto. Budem ho tu asi muset nechat a nějak odjet. Olej úplně vytejkal proudem, auto se zahřívalo. Konec.

Sobota dopoledne. Nějak to ráno jelo, ale asi 20 km a upadlo znovu kolo. Jsme už totálně v prdeli. Na malej benzínce někde u Castelonu. Auto tu asi necháváme.

Neděle 25. září, asi 6 hod. ráno

Jsme v autobusu, kousek za hranicí Sp/Fr. Zastavili nás fízlové a už dvě hodiny něco řeší kvůli řidiči. Nevíme moc přesně, co se děje, ale lidi už odjíždí taxikama a snad tu máme čekat do poledne. Cesta domů se nám prostě daří. Navíc jedem do Wroclawi, protože busy do Čech byly plný až do středy. Kurvy francouzský fízlove. Řidič jel asi moc dlouho a musí se prospat. Je to celý nějak zajeбанý.

Pátek 23. září

Spánek v „ubytovničce“ v horách byl zdravý a vydatný. Škoda, že jsme byli bez hulení, bylo by moc pěkný tady pokouřit. Z místních zásob jsme si uvařili ranní kávu a u studny provedli ranní hygienu. Po lehké snídani jsme v kýblích a 5 l PET lahvích nanosili dva asi 100 l sudy vody, což byl úctyhodný výkon, protože už páľilo slunce a studna s okovem byla asi 150 m stezkou z kopečku. Chvilí potom, co jsme doplnili druhé sud (voda na splachování) přijel týpek Vincent s dodávkou se zprávou od mechanika, že auto bude asi až v pět, ale že nás zve k sobě do Alcoi na oběd. Tak jsme si vzali věci, chtěli jsme mu tam nechat 10 eur na elektriku a tak, ale to nechtěl a sjeli jsme z hor do Alcoi. Cesta to byla moc pěkná, horama a pak po takovej obrovskej hoře s výhledem ne celý město, který se nám zdálo docela rozlehlý. A mně se líbilo.

Jak se později ukázalo, Vincent bydlel kousek nad servisem v takovym domečku s dcerou a synem v pubertě. Manželka byla v práci v nemocnici, tak jsme popili nějaký piva a víno, Šaman si dal

lampu anýzovky na kuráž a k obědu byly paprikový lusky plněný rejží. A salát. Bylo to chutný a dost jsem se přežral. Taky jsme tam za tři hodiny vykouřili asi 50 cigaret a různě jsme se snažili komunikovat. Vincent se zajímal o orientální léčitelství a astrologii a živil se jako příležitostnej malíř, i když vystudoval konzervatoř. Asi ve tři hodiny přišla dcerka ze školy, byla ne moc pěkná, ale veselá dost. Otcí furt říkala, že je idiot a stupid. Dala si taky papriku a pak přišla její 13ti letá silně vyvinutá kámoška, co oba její rodiče hulí trávu i šit, a furt se něčemu smály a byla to docela prdel. Taky bylo dobrý, že Vincent i dcera pořád chodili pro něco k sousedce, napřed pro sůl, pak cukr, otvírák, cigára a možná tam šli i pro ten oběd.

Ve čtyři jsme se s holkama rozloučili a sjeli s Vincentem do servisu, kde nás čekaly rozporuplné zprávy. Ložiska tam byly, ale bylo tam prasklý takový kulatý pouzdro, kroužek a vypadal, že je z litiny a nepůjde zavařit. Týpci si vyžádali ještě čas, že to zavezou svářeči a my měli další tři hodiny času. A Vincent vymyslel, že ho bude nejlepší strávit v baru.

Tak jsme navštívili napřed jeden, co Vincent vymaloval, a bylo to tam docela příjemný. Stěny zdobily různorodý obrázky a fotky, od přírodních scenérií přes Elvise a Pizzu po nahý ženský. No, stlačili jsme tam každej čtyři Heinekeny a asi krabku cigár a kecali jsme om zkurvenej politice, anarchii a vejplatách v ČR. Byli jsme v příjemnej náladě, když jsme se asi v půl sedmý přesunuli do vedlejšího, ne tak poho baru, kde to ale byl luxus a roznášela pěkná holčička. Vincent byl asi docela ožralej, ale řídil jak drak. Taky ten chlast všechen platil, koupil nám dokonce i cigá. Byl to moc hodnej anarchista.

Neděle 25. září, 9:52

Vyjíždíme z parkoviště, kde sme čekali asi od pěti. Přijel k jinej řidič a snad už to bude mít hladší průběh. Jsme asi kus od Perpignonu.

Asi před 20. hodinou jsme v servisu měli připravený vůz. Fachmani byli evidentně rádi, že se to podařilo, ale nabádali nás, ať to každejch 200 km kontrolujem. Komici! Vyplázli jsme 200 eur a v závěsu za Vincentem jeli k nemocnici, abysme se rozloučili s jeho manželkou. Takže asi v půl devátý se tmou v zádech vyjíždíme po 54 hodinách z Alcoi. Řídil Filip, po těch pivkách nás čekala vzrušující jízda. Hned asi po 10 km jsme vařili. U krajnice jsme zas předvedli vykládku/dolití/nakládku bagáže, ale dvě největší zavazadla jsme pro sichr hodili na zahrádku, abysme měli operativní přístup k motoru. Taky chcal slušně olej. Ten večer jsme vařili asi ještě 3x, z čehož poslední varba byla nejhustší.

Olej chcal proudem a my mysleli, že je definitivní konec. Nebyl. Byla už noc a nešlo nic moc dělat, tak jsme provedli nebezpečnej manévr – otočení na celkem frekventovanej cestě a zajeli jsme na cestu, co vedla souběžně s naší. Bylo to kousek od mostu, u takovýho opuštěnýho mandarinkovýho či pomerančovýho sadu s vymláceným barákem. Chrápali jsme na takovym rumišti, rozbořeným baráku, my ve stanu, Filip s líčou na divouse. Noc nebyla moc příjemná, vymejšlel jsem, co asi tak uděláme a přesto, že jsem byl dost unavenej, jsem spánku moc nedal. Ráno bylo moudřejší večera, jak Šaman předvídal. A měl nás čekat asi nejkurióznější den naší cesty.

Sobota 24. září

Noc to byla bídná. Ve stanu vedro a komár. Mimo stan vedro a moc komárů. A ráno... Všeobecný mínění ohledně dodávky: je v prdeli. Ale koukli jsme pod motor a moc oleje nevyteklo, dokonce v motoru bylo oleje víc než kdy jindy. Nicméně už jsem se zbavil pár věcí, protože to nevypadalo dobře. Ale doufali jsme, že to třeba bude OK a že jsme tam toho oleje nalili v noci moc. Filipovi nebylo po včerejších pivkách a noci moc dobře, tak jsem řídil já. Jelo to slušně, nevařili jsme, ani olej neblikal. Ale asi po 10 km, právě při vjezdu do benzínky to ruplo – a bylo vykydáno. Upadlo

znovu to stejný kolo a to tak, že ta osa, co z kola leze, byla rozžhavená do ruda a chvilku z ní šel dokonce plamínek. Ložiska vypadaly rozmrdaný ven a to byl konec. Hned to asi nikdo neřek nahlas, ale všichni jsme to věděli. Pravda jak svině.

Neděle 25. září, 15:48

Někdo v autobusu si sundal boty. Strašně to smrdí, skoro všichni na to reagovali. Rouškama, ventilátorama, ale stejně je to cítit. Zabijáci před náma kalí radši vodku a zjišťujou epicentrum puchu. Je to hnus.

Bylo tak 9:10 a my museli vyvést závěr. Rozhodli jsme se, že tam auto necháme napospas a pojedem busem nebo letadlem. Kámoš, kterému jsme volali, zjistil, že by měl z Castellonu jet ve ¼ na 12 bus do Prahy. Takže zbývalo pořešit to auto a dostat se za hodinu a půl do města.

Smrad trvá, týpek před náma šel okouknout a očuchat nohy dopředu busu, ale na nikoho nepřišel. Dotyčnej to něk maskuje. Přichází to v takovejch vlnách. Kentus! Ted' bus zastavil a nějak kluk vylez ven, možná to je von! Vlastně nevystoupil, ale šel na WC! Opláchnout si nohy. Ale je to snad horší a horší! 16:01. 16:03 Někdo asi odpálil cigó. Kluk vylez z hajzlu, ale byl obutej, takže se neví. 16:04 Paní vystříkala do prostoru pičifuk. Taky děs.

Naštěstí, dá-li se to tak říct, byla hned vedle benzínky vrakárna. V sobotu samozřejmě zavřená a stáli před ní furt nějaký lidi. Šlo to ráz na ráz. Filip zacouval před vrakárnu, sbalili jsme nejdůležitější a nejcenější věci, mezitím jsme odchytili kluky-tunnery, aby nám zavolali dva taxíky, páč pán z benzíny prej neznal číslo. Asi za 20 minut jsme jeli taxíkama do Castellonu.

..

... o autě

17:24

Po delší době bomba zpráva: bus by měl jet přes Plzeň a za 5 Euro by nám měli zastavit. Snad!

Takže tam zůstalo expediční vozidlo se špičkovou zahrádkou a plnou výbavou a jen se zkurveným kolem. Sundali jsme značky a seškrábali CZ-ka a tak jsme se zbavili káry.

Taxíky stály 13 Euro a na mezinárodním autobusáku byly za čtvrt hodky, před půl dvanáctou. Smůla pokračovala dál. Autobusy do Čech byly kupodivu obsazený, takže jsme zakoupili jízdenky do Wroclawi, což byla nejbližší volná destinace, a doufali, že pojedou přes nás. Lístek stál 150 Euro na osobu, já se Šamanem jsme dostali 10% slevu za mladistvý věk. Bus měl odjíždět v 19:30, takže jsme měli osm hodin do odjezdu.

Hodili jsme si bágly do úschovnejch skříněk za 3 Euro a vydali se najít supermarket, abysme nakoupili žrádlo a vodu. Jeden byl naštěstí hned za rohem. Po nákupu jsme vyhledali volnou proluku mezi barákama, ovšemže poloplnou odpadků, a pojedli bagety se šunkou a sýrem. Asi do půl třetí jsme se pak poflakovali kolem nádraží, v takovej zdecimovanej zahradě s odpadkama a zbytek času do sedmý večer jsme strávili na nádraží, pozorováním ženskejch, hlavně barmanky z takovýho předsunutýho baru. Párkrát jsme ještě navštívili supermarkáč, kvůli pitivu a jídle na cestu a v sedm jsme se přesunuli ven, vyčkávat bus. Čekali jsme tam se třema obříma Polákama, kterejch jsme se několikrát ptali, kdy a kam to přijede. Nakonec jsme odjížděli s půlhodinovým zpožděním.

Pondělí 26. září, 6:51

Jsme před čarou, zbejvá 90 km do Plzně. Prej není problém nás vysadit u Olympie. Zima je tu jako kráva, ale hřeje nás vidina domova. Ani sem to teda nečekal, po vší smůle na zpáteční cestě.

Německo-česká hranice, 7:13